

Barne- og likestillingsdepartementet

Inngis elektronisk

Dato: 15.09.2017

Vår ref.: 16-1496

Deres ref.:

Hørings svar: Forskrift om virksomhet etter gjeldsinformasjonsloven

Det vises til Barne- og likestillingsdepartementets høringsbrev av 16.06.2017, der det bes om synspunkter på høringsnotat og forslag til forskrift om virksomhet etter gjeldsinformasjonsloven.

1. Oppsummering av Finans Norges synspunkter

- Finans Norge mener at departementet bør gjøre bruk av forskriftshjemmelen til å utvide virkeområdet for loven slik at gjeldsinformasjonen omfatter all kreditt, herunder også pantesikret kreditt.
- Finans Norge støtter i det alt vesentlige forslaget til forskrift om virksomhet etter gjeldsinformasjonsloven.
- Finans Norge støtter begrensningen i adgangen til å utlevere gjeldsinformasjon for utvikling av kredittscoremodeller og begrensningen i anvendelsen av gjeldsinformasjon for å foreta kredittscore på vegne av alle som har et saklig behov. Vi støtter også presiseringen av at informasjonen ikke kan anvendes for markedsføringsformål.
- Finans Norge støtter ordlyden i forskriftsbestemmelsene om spesifisering av gjeldsinformasjon, internkontroll, datasikkerhet og IKT.
- Plikten til å sende gjenparts brev vekker den sikkerhet for personvern som full utnyttelse av moderne teknologi kan gi grunnlag for. Denne plikten må erstattes av en adgang til varsling av kunden om at oppslag er foretatt, hvilket foretak som har foretatt oppslaget samt informasjon om hvordan vedkommende selv kan gjøre oppslag. For gjeldsinformasjonsforetak som ikke kan tilby varsling og søk i løsningen, må kravet om gjenpartsutsendelse opprettholdes.
- Finans Norge mener det er viktig at lånesøkere har en adgang til og klar adressat for henvendelser om retting av feilaktige opplysninger. En slik henvendelse må gå til den eller de foretakene som har forutsetningene for å kunne vurdere henvendelsen og rette eventuelle feil.

- Finans Norge foreslår at det i forskriften inntas en begrensning om at gjeldsopplysninger kun kan innhentes for utvikling og forbedring av kredittscoremodeller som anvendes for behandling og avgjørelse av kredittsøknader.
- Kravet om særskilt merking av gjeld sikret med pant i tredjemanns formuesgode vil medføre tids- og kostnadskrevende behov for teknologiske tilpasninger, ettersom denne typen gjeld ikke anses som usikret gjeld i finansforetak. Det totale omfanget av slik gjeld er svært begrenset, og Finans Norge mener derfor at det ikke bør stilles et slikt krav.

2. Finans Norges hovedsynspunkter

Forskriftshjemmel til å utvide gjeldsinformasjon til å omfatte all gjeld

Under Stortingets behandling av gjeldsinformasjonsloven ble det inntatt en forskriftshjemmel for å utvide virkeområdet for loven til å omfatte all gjeld, det vil si både sikret og usikret gjeld. Finans Norge mener departementet må benytte denne forskriftshjemmelen slik at gjeldsinformasjon omfatter all gjeld, jfr. også vårt høringsvar til lovforslaget. En gjeldsinformasjonstjeneste som kun omfatter usikrede gjeldsforpliktelser vil ha begrenset betydning da det kun vil omfatte omlag 3 % av den totale gjeldsbyrden i norske husholdninger.

Vi vil også vise til at det er det en forholdsvis betydelig oppgave for finansforetak å innhente samtlige opplysninger som er nødvendige, for eksempel ved en søknad om boliglån. Foretakene må i dag innhente opplysninger både fra kunde, fra egne registre, Grunnboken, restgjeldserklæringer fra andre banker og fra Løsøreregisteret forut for innvilgelsen. Dette er tidkrevende, kostnadsdrivende og lite praktisk.

Personvern hensynet og finansforetakenes behov for tilgang til gjeldsinformasjon

Finans Norge mener det er viktig at forskriften balanserer hensynet til personvernet opp mot finansforetakenes behov for tilgang til gjeldsinformasjon for å kunne foreta best mulig kredittvurderinger.

På de områder der hensynet til personvernet bør veie tyngst innebærer ikke dette nødvendigvis at det må settes klare begrensninger eller forbud, men at det i stedet kan stilles krav til de teknologiske løsninger som tillates anvendt. På mange områder kan det derfor overlates til aktørene å finne tilfredsstillende løsninger, forutsatt at disse oppfyller grunnleggende krav til sikkerhet og kvalitet. På andre områder, som for eksempel risikoen for misbruk av informasjon til markedsføringsformål, bør det derimot kunne oppstilles klare forbud.

Finans Norge mener derfor at det er riktig å sette begrensninger i adgangen til å utlevere gjeldsinformasjon for utvikling av kredittscoremodeller, begrensninger i anvendelsen av

gjeldsinformasjon for å foreta kredittscore til alle som har et saklig behov, samt presiseringen av at informasjonen ikke kan anvendes for markedsføringsformål.

Finans Norge støtter også den foreslåtte innretningen på forskriftsbestemmelsene om spesifisering av gjeldsinformasjon, internkontroll, datasikkerhet og IKT. Den foreslåtte plikten til å sende gjenpartsbrief samt den foreslåtte regelen om retting kan imidlertid etter vår vurdering innebære en potensiell svekkelse av personvernet, se pkt. 3.4 nedenfor samt vår særskilte kommentar til § 10.

3. Temaer som Barne- og likestillingsdepartementet spesifikt har bedt om synspunkter på

3.1 Utlevering av gjeldsopplysninger fra gjeldsinformasjonsforetak til finansforetak og kredittopplysningsforetak for utarbeidelse av kredittscoremodeller

Finans Norge er skeptiske til at kredittopplysningsforetakene og finansforetakene skal kunne få utlevert gjeldsinformasjon om samtlige nordmenn med den begrunnelsen at det skal utvikles eller foretas forbedringer av kredittscoremodeller.

Finans Norge mener at forskriften må begrense adgangen til slik informasjon til å gjelde gjeldsinformasjon om en begrenset krets av personer, og at denne begrensningen må være de personer som på det aktuelle tidspunktet er kunder hos oppdragsgiver (for kredittopplysningsforetakenes del) eller er kunder hos finansforetaket selv. Finans Norge er derfor enig i de foreslåtte begrensninger i adgangen til å motta gjeldsinformasjon for dette formålet.

Utvikling og validering av kredittscoremodeller er normalt en årlig øvelse. Ulike foretak vil dog ikke nødvendigvis foreta dette arbeidet på samme tidspunkt. Det er nødvendig at datagrunnlaget er mest mulig aktuelt på det tidspunktet valideringen skal gjennomføres. En slik bestemmelse bør derfor ikke knyttes til en bestemt dato, men heller være på formatet «en gang årlig». Dette er i samsvar med hvordan forskriften er foreslått utformet. Samtidig må dette etter vår oppfatning forstås slik at dersom kredittopplysningsforetak skal validere ulike kredittscoremodeller for ulike oppdragsgivere, så kan de få utlevert slik gjeldsinformasjon «en gang pr år» pr oppdragsgiver. Dette bør presiseres.

Selv om det er riktig at modellene normalt bare valideres en gang hvert år, så vil Finans Norge gjøre oppmerksom på at disse modellene samtidig overvåkes løpende gjennom året når det gjelder modellenes kvalitet og prediksjonsevne, for eksempel kvartalsvis. Da benyttes også oppdaterte opplysninger. Det er derfor nødvendig å kunne motta data mer enn en gang per år. Finans Norge foreslår derfor at forskriften endres fra «en gang årlig» til «hvert kvartal».

Finans Norge mener også at gjeldsinformasjonsforetak hverken skal ha plikt eller adgang til å utlevere historisk gjeldsinformasjon for dette formålet. Lagring av historisk gjeldsinformasjon er ikke nødvendig for å oppfylle lovens hovedformål og bidrar samtidig til å øke den potensielle personvernriskoen. Med de potensielle begrensninger som følger av bankenes plikt til å dokumentere grunnlaget for sine interne kapitalkravsmodeller ovenfor Finanstilsynet så bør slik informasjon slettes snarest mulig. Kapitalkravsregelverket og tilsynsmyndighetene krever at data som er benyttet ved utvikling og kalibrering av modellen må være tilgjengelige. Som ledd i modellgodkjennelsesprosessen eller den løpende tilsynsprosessen kan bankene bli bedt om å gjennomføre nye eller endrede beregninger på det opprinnelige datagrunnlaget. Følgelig må datagrunnlag som er anvendt for utvikling av modeller kunne oppbevares. Vi legger til grunn at forskriftens formulering «fristen gjelder ikke for gjeldsopplysninger som må oppbevares lenger for tilsynsformål» er ment å ivareta dette hensynet.

Lovens formål er å beskytte forbrukere mot opptak av uforsvarlig mye gjeld. Samtidig er lovens definisjon av kredittscore relativt vid. Den vil kunne omfatte kredittscoremodeller som benyttes i andre sammenhenger enn ved behandling av konkrete kredittsøknader. Dette kan for eksempel være kredittscoremodeller for beregning av regnskapsmessige tapsavsetninger etter IFRS9 eller adferdsscoremodeller for kapitaldekningsformål (IRB-modeller). Slik bruk vil etter vår oppfatning være i strid med lovens formål. Finans Norge foreslår derfor at det i forskriften inntas en begrensning slik at gjeldsopplysninger kun kan innhentes for *utvikling og forbedring* av kredittscoremodeller som anvendes i kredittvurdering i forbindelse med behandling og avgjørelse av *kredittsøknader*.

3.2 Kredittopplysningsforetakenes utarbeidelse av kredittscore til noen som har saklig behov for å innhente kredittopplysninger

Lovteksten åpner opp for anvendelse av gjeldsinformasjon ved utarbeidelse av kredittscore for alle som har et saklig behov for dette, og forskriften presiserer dette utgangspunktet slik at det for kredittopplysningsforetak omfatter «eksisterende kunder hos finansforetak som er kunde av eller oppdragsgiver for kredittopplysningsforetaket».

Finans Norge støtter forskriftsforslaget på dette punkt. Uten denne presiseringen vil gjeldsinformasjon indirekte bli benyttet av for eksempel mobilselskaper, strømleverandører og andre som selger på kreditt som vil kunne sies å ha et saklig behov for å innhente kredittopplysninger. Slik bruk faller utenfor intensjonen med regelverket.

3.3 Særskilt markering av gjeld som er sikret med pant i tredjeparts formuesgode

Finans Norge ser de hensyn som ligger bak tanken om å merke gjeld sikret med pant i tredjeparts formuesgode særskilt. Tilbakemeldinger fra våre medlemsbedrifter tilsier at omfanget av slik gjeld som kun er sikret med pant i tredjeparts formuesgode har et svært begrenset omfang. Vi har dog ikke klart å kvantifisere det totale omfanget. Samtidig gjør

Finans Norge oppmerksom på at en slik særskilt merking vil medføre kostnadskrevende tekniske tilpasninger. Etter forskriftsforslagets § 5 er det dessuten kun adgang til å oppgi total gjeld. Det vil derfor heller ikke være mulig å spesifisere den kreditten som er sikret med tredjepartspantet og eventuelt hvilken andel av denne kreditten som er sikret med tredjepartspant (se dog våre kommentarer til § 5 nedenfor).

En konsekvens av et slikt krav er at det vil ta lenger tid før bankene kan levere gjeldsopplysninger til gjeldsinformasjonsforetaket. Det vil da bidra til å forsinke tidspunktet for når et gjeldsinformasjonsforetak kan levere de opplysningene det skal til de aktørene som etterspør gjeldsinformasjon.

Totalt sett mener vi at disse hensynene tilsier at krav om merking ikke må innføres.

3.4 Plikt til å sende gjenpartsbrief

Det er viktig at enkeltpersoner får riktig og god informasjon om at det blir foretatt søk i gjeldsregisteret, og at den enkelte får tilgang til den informasjonen som gjelder vedkommende. Etter vår oppfatning foreligger det likevel flere argumenter som gjør at det ikke må oppstilles krav om et slikt gjenpartsbrief for et gjeldsinformasjonsforetak utformet som en spørrebasert portalløsning.

For det første utgjør gjenpartsbrief en unødvendig sikkerhetsrisiko for at opplysningene kommer på avveie, for eksempel gjennom tyveri, feilleveranser mv. Elektronisk varsling om at det er foretatt søk vil på samme måte som et gjenpartsbrief gi kredittsøkeren informasjon om at det er foretatt et søk og kredittsøker vil motta informasjonen raskere enn ved tradisjonelt fysisk gjenpartsbrief. Et slikt hurtig varsel kan også bidra til å forebygge svindel og identitetstyveri ved at den som mottar varsel uten selv å ha søkt kreditt raskt får et grunnlag for å kontakte finansforetak som har foretatt søket. Se nedenfor for nærmere omtale av hvilke opplysninger et slikt varsel bør inneholde.

Offentlig sektor praktiserer etter hvert i betydelig grad et prinsipp om digitalt førstevalg der norske borgere mottar digitalt varsel (SMS/epost) om hvor underliggende informasjon av viktig karakter kan finnes (for eksempel Altinn). Etter vår vurdering må samme prinsipp også kunne anvendes i privat sektor, særlig for denne ordningen som antageligvis også ville kunne vært gjennomført i regi av offentlig virksomhet. Vi viser i den forbindelse til Justis- og beredskapsdepartementets høringsnotat av september 2017 om revisjon av finansavtaleloven. I forslaget til ny §5 foreslås prinsippet om digitalt førstevalg også gjort gjeldende på det saksområdet, jfr høringsnotatets punkt 2.8. Vi viser også til vårt brev av 30.05.2017 til Justis- og beredskapsdepartementet om digitalt førstevalg i finans- og forsikringssektoren.

Et av hensynene bak reglene om gjenpartsbrief er at opplysninger fra kredittopplysningsforetakene vil kunne inneholde beregninger og scoringsinformasjon som

den enkelte ikke har innsikt i eller tilgang på. Det hensynet gjelder ikke for gjeldsinformasjonsforetakene, all den tid den enkelte i utgangspunktet skal kjenne til opplysningene som er der. Kredittsøkerens gode og enkle muligheter til selv å foreta et søk på egen person hos gjeldsinformasjonsforetaket, i motsetning til når det innhentes generelle kredittopplysninger, gjør det etter vår vurdering unødvendig med tradisjonelle gjenpartsbrev. Alle kan til enhver tid gå inn og gjøre oppslag på oppdatert gjeldsinformasjon om seg selv i en slik spørrebasert gjeldsportal, og vil derigjennom kontinuerlig ha full oversikt over egne usikrede kreditter.

Vi vil også peke på at den nye personvernforordningen fra EU (GDPR) ikke inneholder noe krav om gjenpartsbrev.

Finans Norge mener derfor at det bør inntas en forskriftsbestemmelse om at kravet til utsendelse av gjenpartsbrev ikke gjelder for gjeldsinformasjonsforetak utformet som en spørrebasert portalløsning. I stedet bør slike gjeldsinformasjonsforetak pålegges et krav om å elektronisk varsle kredittsøkeren om at det er foretatt et oppslag, hvilket finansforetak som har foretatt søket, samt å gi informasjon om hvordan søkeren selv kan foreta et oppslag i tjenesten, evt. kontakte finansforetaket for å få utlevert opplysningene finansforetaket mottok fra gjeldsopplysningsforetaket ved det søket som ble foretatt ved behandling av den konkrete kredittøkningen.

For gjeldsinformasjonsforetak som ikke kan tilby varsling og søk i løsningen, må kravet om gjenpartsutsendelse opprettholdes.

4. Øvrige kommentarer til bestemmelser i forskriftsforslaget

§ 2. Finansforetaks plikt til å gjøre gjeldsopplysninger tilgjengelige for gjeldsinformasjonsforetak

Finans Norge mener at det bør inntas et nytt andre ledd i forskriftens § 2 for å sikre at tilgjengeliggjøringen av gjeldsinformasjon også blir praktisk gjennomførbar. Vi foreslår følgende bestemmelse:

«Plikten til å gjøre opplysninger tilgjengelige etter første ledd innebærer også en plikt for finansforetak til å foreta de nødvendige tekniske og administrative tilpasninger for at elektronisk utlevering av gjeldsinformasjon skal kunne finne sted i henhold til gjeldsinformasjonsforetakenes spesifikasjoner.»

Det foreslåtte andre ledd blir da nytt tredje ledd i § 2.

§ 4. Finansforetakenes frist for å gjøre gjeldsopplysninger tilgjengelige for gjeldsinformasjonsforetak

Finans Norge ønsker å gjøre departementet oppmerksom på et praktisk forhold som det må tas hensyn til ved fastsettelse av fristen. Gjeldsinformasjonsloven med tilhørende forskrifter vil kreve teknisk tilpasning i bankene. Det er viktig at dette tas hensyn til ved tildelingen av den enkelte konsesjon til å drive slike gjeldsinformasjonsforetak. Vi vil understreke at det er viktig at fristen ikke settes så kort at bankene i praksis ikke kan levere gjeldsinformasjonen. Bankenes IT-systemer er omfattende og komplekse. Ulike delsystemer er i betydelig grad integrert med hverandre. Endringer vil derfor kunne være teknisk krevende å gjennomføre. Slike endringer må testes i omfattende grad før de implementeres for å være sikker på at endringene ikke medfører utilsiktede og uønskede konsekvenser.

§ 5. Utlevering av gjeldsopplysninger fra gjeldsinformasjonsforetak

Finans Norge ser behov for enkelte endringer og presiseringer av denne bestemmelsen;

Spesifikasjon pr lån/kreditt

Finans Norge mener det vil være hensiktsmessig å tillate at informasjonen om kundens gjeld spesifiseres pr lån/kreditt, men uten nærmere angivelse av kredittgiver og kontonummer. Dersom denne spesifikasjonen ikke tillates, vil finansforetakene ikke få informasjon som er vesentlig for selve kredittvurderingen. Det følger for eksempel av Finanstilsynets retningslinjer for behandling av forbrukslån at: «*For rammekreditter skal full utnyttelse av rammen ligge til grunn for vurderingen*». Ettersom kreditter i visse tilfeller også kan være overtrukket, så vil en korrekt beregning av dette fordre at finansforetaket har tilgang til informasjon om bevilgning og saldo pr kreditt. Dersom det kun gis sumtall, vil eventuelle overtrukne kreditter medføre at samlet ubenyttet ramme på kundens øvrige kreditter fremstår som mindre enn den faktisk er. Dette kan medføre at banken beregner betjeningsevnen på basis av en lavere samlet gjeld enn den faktiske situasjonen. Dette får igjen den konsekvens at kundens samlede potensielle gjeldsbyrde undervurderes og at betjeningsevnen overvurderes. Det vil ikke være i samsvar med lovens formål ved at enkeltkunder kanskje kan få innvilget kreditter de egentlig ikke skulle hatt.

Informasjon om medlåntaker

I hvilken grad en låntager er ansvarlig for å betjene gjelden på egenhånd eller om dette ansvaret er delt med andre kan ha stor betydning for finansforetakenes kredittvurderinger. Finans Norge mener således at det må være anledning til å spesifisere om det er en medlåntaker eller ikke på det enkelte lån. Det er ikke nødvendig at den enkelte medlåntaker identifiseres.

Definisjon av begrepet «saldo»

Vi mener videre at begrepet «saldo» bør defineres fordi begrepet kan tolkes enten som utestående gjeld inkludert påløpte, ikke betalte renter eller som gjenstående gjeld uten påløpte renter.

Finans Norge foreslår at saldo defineres som utestående gjeld inkludert påløpte, ikke betalte renter og omkostninger. Dersom begrepet ikke defineres, kan det medføre risiko for at ulike finansforetak og/eller ulike gjeldsinformasjonsforetak oppgir ulike tallstørrelser.

Informasjon om antall spørringer per person

Finansforetakene må også kunne få informasjon om antall spørringer på en person innenfor et kortere tidsrom. I andre land er dette identifisert som en viktig indikator for at enkeltpersoner har mulige utfordringer med forbruksgjeld. Departementet anga i lovproposisjon at slike opplysninger ikke burde kunne gis ut med henvisning til bl.a. at det er lite betryggende å bruke en slik statistisk tendens som kriterium i en konkret vurdering av enkelttilfeller. Vi vil understreke at slik informasjon ikke nødvendigvis vil medføre avslag på søknaden, men det gir finansforetaket bedre grunnlag til å vurdere søknaden, eksempelvis foreta ytterligere kontroller før kreditten innvilges/utbetales. Vi vil videre igjen understreke at antallet søknader er relevant informasjon for finansforetak for å motvirke terrorfinansiering, all den tid modus i slike saker blant annet er at det tas opp en rekke mindre kreditter.

Utlevering til forskningsformål

Bestemmelsen gir ikke nærmere angivelse av hvilke gjeldsopplysninger som skal utleveres til forskningsformål, for eksempel om dette skal være anonymiserte data eller fulle data. For å ivareta både personvernet og hensynet til finansforetakenes taushetsplikt om kundeforhold mener vi at det er nødvendig å begrense utleveringen av informasjon for forskningsformål, både hva gjelder hvilke typer forskning som er berettigede mottagere av gjeldsinformasjon og detaljeringsgraden i informasjonen som kan utleveres.

§ 6. Utlevering av gjeldsopplysninger for utarbeidelse av kredittscoremodeller

Finans Norge stiller spørsmål ved den praktiske forståelsen og praktiseringen av den foreslåtte bestemmelsen om at «Gjeldsopplysninger til dette formål skal alltid utleveres samtidig til de foretak som har bedt om slik utlevering, ...». Ulike foretak vil ikke nødvendigvis anmode om slik utlevering samtidig eller innenfor et kort tidsrom, ei heller nødvendigvis ha behov for opplysningene på samme tidspunkt.

For øvrig henvises det til våre kommentarer ovenfor i avsnitt 3.1.

§ 9. Krav til datasikkerhet, IKT-systemer mv.

Ansvar som pålegges gjeldsinformasjonsforetak etter forskriftens § 9 andre ledd er potensielt omfattende. Etter bestemmelsen skal gjeldsinformasjonsforetaket forsikre seg om at mottakere har rett til å motta gjeldsinformasjonen, jf. gjeldsinformasjonsloven § 12. I sistnevnte bestemmelse reguleres både hvem som har rett til å motta gjeldsinformasjon og for hvilke formål de har rett til å motta slik informasjon. Finans Norge deler departementets oppfatning om at gjeldsinformasjonsforetak må pålegges et ansvar for kun å utlevere gjeldsinformasjon til den type mottakere som etter gjeldsinformasjonsloven § 12 har rett til å få denne informasjonen utlevert. Norske myndigheter må på sin side sørge for at gjeldsinformasjonsforetaket har en lett tilgjengelig, offisiell kilde hvor gjeldsinformasjonsforetaket kan sjekke hvilke foretak som er berettigede mottakere, herunder hvilke forskningsformål som har fått vedtak fra Finanstilsynet, jf. gjeldsregisterloven § 12 femte ledd, jf. verdipapirregisterloven § 8-3. Se i tillegg også våre kommentarer til § 5.

Finans Norge vil påpeke at gjeldsinformasjonsforetaket ikke vil ha noen praktisk mulighet til å kontrollere at mottakerne kun henter ut denne informasjonen til de lovbestemte formålene / i de i loven angitte situasjoner. Gjeldsinformasjonsforetakene kan følgelig heller ikke pålegges en plikt til å kontrollere dette. Finans Norge mener derfor at bestemmelsen i forskriftens § 9 må presiseres slik:

«Gjeldsinformasjonsforetak og kredittopplysningsforetak skal forsikre seg om at mottakere av gjeldsopplysninger tilhører en av de grupper som har rett til å innhente slike opplysninger etter gjeldsinformasjonsloven § 12 første, tredje og fjerde ledd. Mottakere av gjeldsinformasjon har ansvaret for at de kun ber om gjeldsinformasjon innen de formål som gjeldsinformasjonsloven § 12 angir.»

§ 10. Forholdet til regelverket om personopplysninger

Finans Norge viser til bemerkninger i avsnitt 3.4 om gjenpartsbrief.

Det følger av bestemmelsen at krav om retting av mangelfulle personopplysninger etter personopplysningsloven kan adresseres til gjeldsinformasjonsforetaket, og at den som mottar kravet om retting skal viderefremme kravet til kilden opplysningen er mottatt fra.

Finans Norge mener det er viktig at lånesøkere har en adgang til og klar adressat for henvendelser om retting av feilaktige opplysninger. En slik henvendelse må gå til den eller de som har forutsetningene for å kunne vurdere henvendelsen og rette eventuelle feil.

En av fordelene med en portalbasert spørretjeneste er, utfra et personvernspunkt, at portalen ikke lagrer hverken den akkumulerte informasjonen som er sendt til spørrende finansforetak eller de underliggende detaljopplysningene. Samtidig innebærer dette da at et slikt gjeldsinformasjonsforetak ikke er i besittelse av nødvendig informasjon til å vite til

hvilket finansforetak kredittsøkerens henvendelse om retting skal gå. Kredittsøkerens henvendelse må derfor rettes til vedkommendes kredittgivere. Ved å bruke adgangen til søk, se omtalen ovenfor i punkt 3.4, vil kredittsøkeren ha enkel tilgang på nødvendig informasjon for å finne ut hvilket eller hvilke finansforetak henvendelsen må rettes til. For å sikre enkelt tilgang til det enkelte finansforetak, bør portalen pålegges en plikt til å opplyse om telefonnummer og epost-adresser for henvendelse til finansforetakene.

Det kan tenkes situasjoner der alle underliggende data hos kredittgiverne er korrekte, og at feilen skyldes tekniske årsaker i portalløsningen. Finansforetakene bør derfor pålegges en plikt til å kontakte gjeldsinformasjonsforetaket for å få rettet disse feilen. Finans Norge er derfor av den oppfatning at kravet om retting ikke kan gå til et gjeldsinformasjonsforetak som er innrettet som portalløsning.

Tilsvarende hensyn kan også gjelde for gjeldsinformasjonsforetak i form av tradisjonelle registerløsninger. Personvern hensyn tilsier at historisk gjeldsinformasjon ikke bør lagres. Når saldo på lån eller kreditter oppdateres skal et slikt register «overskrive» gårdsdagens informasjon, slik at det ikke bygges opp et stort dataregister med store mengder historisk gjeldsinformasjon. Gjeldsinformasjonsforetaket vil dermed ikke vite hvordan samlet gjeld fordeler seg på ulike kredittgivere.

5. Avsluttende merknader

Gjeldsinformasjonsloven pålegger en plikt for finansforetakene til å gjøre gjeldsopplysninger tilgjengelige. Det gir ikke finansforetakene en hjemmel til å behandle opplysningene etter søk i gjeldsinformasjonstjenesten. Finansavtaleloven § 46 b) sier kun «om nødvendig fra relevant database». Finans Norge stiller spørsmål om det er behov for et tydeligere hjemmelsgrunnlag for at finansforetakene skal kunne anmode om gjeldsinformasjon uten å måtte gå veien om å innhente samtykke/avtalerettslig grunnlag fra ikke-kunder/kunder. Vi ber om at det vurderes om det er nødvendig med klarere behandlingsgrunnlag.

Med vennlig hilsen

Finans Norge

Idar Kreutzer
adm.dir.

Evy Ann Hagen
direktør